

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 listopada 2014 r.,

sprawy **J. S.**

skazanego z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o ochronie obrotu gospodarczego w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 21 marca 2014 r., .

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 9 kwietnia 2013 r.;

p o s t a n o w i ł:

1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie, utrwalił się pogląd, że przedmiotem osądu jest konkretne zdarzenie faktyczne, a zatem ustalenie i zakwalifikowanie odmienne od propozycji oskarżenia jest uprawnieniem Sądu, który może dokonywać zmian w opisie i kwalifikacji prawnej przypisanego zachowania. Nie narusza to tożsamości czynu, jeżeli zachowane zostają podstawowe jego elementy,

jak identyczność przedmiotu oskarżenia, identyczność sprawcy, tożsamość czasu i miejsca, tożsamość osoby pokrzywdzonej.

Podniesiony w kasacji zarzut należy ocenić jako chybiony, w rozpoznawanej sprawie zachodzi bowiem zgodność pomiędzy czynem zarzucanym a czynem przypisanym skazanemu J. S. Przekonuje o tym tożsamość rodzajowa i czasowa przestępnego zachowania, które w istocie rzeczy sprowadzało się do działania wspólnego i w porozumieniu z M. P. i członkami Rady Nadzorczej Spółdzielni A., polegającego na zawarciu w dniu 25 października umowy przedwstępnej sprzedaży i 6 marca umowy sprzedaży działki przy ul. G. w W. Fakt zmiany opisu czynu przez Sąd, polegającej na zastąpieniu wyrażenia „nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku” na „nadużył udzielonych mu uprawnień” w żadnym razie nie przekreśla tożsamości rodzajowej zarzucanego i przypisanego czynu. Wskazane znamiona, wynikające z art. 1 § 1 ustawy z 12 października 1994 r. o ochronie obrotu gospodarczego (DZ. U. Nr 126 poz. 615), stanowią bowiem odmienną ocenę prawną tożsamyh okoliczności faktycznych. Analogicznie, na tożsamość czynu nie ma wpływu uzupełnienie jego opisu o źródło obowiązków i uprawnień oskarżonego w postaci uchwały Nadzwyczajnego Zebrania Założycieli Spółki A., jak również wskazanie na uchwały Zarządu z dnia 24 października 1994 r. o nabyciu działki. Sąd dokonał bowiem korekty wadliwego opisu czynu zawartego w akcie oskarżenia, przez wypełnienie stosownych blankietów zawartych w treści art. 1 § 1 ustawy o ochronie obrotu gospodarczego (trafne stanowisko Sądu Okręgowego zawarte na s. 26 - 28 uzasadnienia).

Tylko na marginesie zaznaczyć należy, że ustawa o ochronie obrotu gospodarczego obowiązuje od 31 grudnia 1994 r, wobec czego rodzi się pytanie co do możliwości przyjęcia w opisie czynu działania w dniu 25 października 1994 r. Odpowiedź pozytywna wiąże się z konstatacją, że w zarzucanym zakresie nastąpiła realizacja znamion czynu określonego w art. 217 k.k. z 1969 r., gdyż spółdzielnie były zaliczane do Jednostek Gospodarki Uspołecznionej. Wobec powyższego ustawa o ochronie obrotu gospodarczego będzie mieć w niniejszej sprawie działanie retroaktywne, ale w zgodzie z art. 4 § 1 k.k.

Jedyny dostrzeżony problem dotyczy zastosowania ustawy o ochronie obrotu gospodarczego i Kodeksu karnego z 1997 r. (np. co do warunkowego zawieszenia wykonania kary), co stanowi naruszenie art. 4 § 1 k.k. - w dniu wejścia w życie k.k. została uchylona ustawa o ochronie obrotu gospodarczego, co oznacza że sąd naruszył zasadę braku eklektyzmu ustawowego (innymi słowy powinien zastosować k.k. z 1969 r.). Kwestie te powinny być jednak rozpatrywane w perspektywie naruszeń o jakich mowa w art. 438 k.p.k., co w przypadku kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania wyklucza skuteczność zarzutu kasacyjnego.